

Capitolul 21

Jertfa vișelei roșii

Numeri 19.1-22

Deseori s-a pus întrebarea de ce acest capitol se găsește în cartea Numeri și nu în cartea Levitic, unde se află aproape toate jertfele. Nu este de mirare că mulți critici necredincioși afirmă că acest capitol se găsește într-un loc greșit. Noi, cei care știm că Biblia este Cuvântul lui Dumnezeu inspirat și desăvârșit, înțelegem pe baza acestei realități că trebuie să fie un motiv dumnezeiesc înțelept, care a așezat acest capitol în acest context. Dacă noi cunoaștem caracterul și înțelesul duhovnicesc al celei de a patra cărți a lui Moise, motivul ne va fi foarte clar. Admirăm atunci înțelepciunea Aceluia care l-a așezat în acest loc.

Marea temă a cărții Leviticului este intrarea la Dumnezeu în Locul Preasfânt. Cortul întâlnirii se găsește acolo pe prim plan. De acolo Dumnezeu a dat lui Moise și câteodată și lui Aaron comunicările și ordinele Sale. Jertfele descrise acolo stau toate în legătură cu această temă și de aceea poartă anumite semne caracteristice. În cartea Numeri este amintit cortul, însă el nu este obiectul propriu-zis al acestei cărți. Numeri este călătoria israeliților prin pustie. Ca aproape totul din Vechiul Testament, și această călătorie și particularitățile ei sunt tablouri pentru noi, așa cum ne spune clar 1 Corinteni 10.11. Această călătorie începe în Sinai, unde poporul intră în mod oficial în legătură cu Dumnezeu și duce spre țara făgăduită care în epistola către Efeseni este o imagine a locurilor cerești. Pustia, pe care poporul o străbate este o imagine a lumii, prin care și noi trebuie să trecem, atâta timp cât suntem pe pământ. Este o lume în care Domnul și Mântuitorul nostru a găsit numai o cruce și un mormânt și unde noi, care suntem uniți cu El, de asemenea nu găsim nimic altceva. Însă noi trebuie să ne gândim la faptul că va veni timpul când pământul nu va mai purta acest caracter și anume atunci când Domnul Isus va domni, în timpul împărăției Sale. În anumite părți ale cărții Numeri trebuie să avem neapărat aceasta înaintea ochilor noștri. Pentru noi, pământul este de fapt o pustie, în care credința nu poate găsi nimic.

În pustie, poporul va fi pus la probă prin greutățile și încercările pe care le va întâmpina. Prin aceasta se descoperă dacă este prezentă cu adevărat viața din Dumnezeu sau este numai o mărturie goală. Însă acesta nu este de fapt țelul propriu-zis al încercărilor, ci să probeze pe aceia care au viață din Dumnezeu, ca să se descopere în ce măsură viața lor practică este prezentarea vieții celei noi, pe care au primit-o prin nașterea din nou. Un alt scop este ca să se arate practic ceea ce spune Romani 7: „Știu că în mine, adică în firea mea, nu locuiește nimic bun” și în felul acesta să ne aducă la dezbrăcarea de omul cel vechi cu faptele lui și la îmbrăcarea cu cel nou. Înseamnă că prin credință noi să realizăm în inimile noastre faptul că am murit împreună cu Hristos și am înviat împreună cu El (Coloseni 3.9,10; Efeseni 4.22,24; Coloseni 3.1-3).

În aceste încercări și în nereușitele noastre în ele, „căci toți greșim în multe feluri” (Iacov 3.2) și datorită întinării noastre în această lume (care deseori este un semn al lipsei de veghere, uneori inevitabile, (vezi Numeri 31.17-24) apare însă marea întrebare: este lucrarea de ispășire de pe cruce suficientă pentru aceste necurății? Și dacă nu, atunci nu mai este nici o posibilitate de salvare

sau trebuie ca noi să ne curățim din nou cu sânge sau este o altă cale de curățire?

Vițeaua roșie ne arată că lucrarea din marea Zi a Ispășirii nu a înlăturat absolut păcatul, că noi putem înlătura ca lipsite de importanță, necurățiile noastre. Noi nu putem niciodată să prețuim suficient dăruirea sângelui lui Hristos pentru păcatele noastre. Prin aceasta El ne-a făcut desăvârșiți pentru totdeauna (și cuvântul grecesc pentru aceasta înseamnă „fără întrerupere“), așa că Dumnezeu nu mai vede nici un păcat la noi (Evrei 10.14-17). Dar acest har și cunoașterea prețului nemărginit de mare pe care Domnul a trebuit să-l plătească, nu este motivul cel mai puternic ca să urâm orice necurăție? Cum ar putea Tatăl, cum ar putea Domnul Isus să aibă practic părtășie cu noi, dacă noi nu urâm păcatul, așa cum îl urăște Tatăl și Fiul, așa ca noi să fim curățiți din punct de vedere moral de toate necurățiile care se pot găsi? Pentru aceasta Dumnezeu a dat această rânduială. Într-adevăr, ea se bazează tot pe lucrarea de împăcare de la cruce. Din coasta Mântuitorului mort a curs sânge și apă; sângele arată aspectul lucrării de pe cruce îndreptat spre Dumnezeu, iar apa arată aspectul îndreptat spre noi. Stropirea cu cenușa vițelei roșii care a fost arsă și cu apa vie nu arată iertarea dinspre Dumnezeu, ci curățirea noastră ca rezultat al lucrării de ispășire și anume într-un mod care se potrivește special călătoriei prin pustie.

Este important să vedem în ce context stă acest capitol. În capitolul 16 găsim răscoala bărbaților Core, Datan și Abiram. Cu toate că ei s-au ridicat împotriva lui Moise și Aaron (versetul 3), comportarea lor este îndreptată în mod special împotriva preoției lui Aaron. Însă Dumnezeu intervine și, ca răspuns la rugăciunea lui Moise (versetul 15), judecata Sa nimicește nu numai pe cei trei răzvrățiți, ci și 250 de căpetenii, care i-au urmat și voiau să exercite slujba de preoți. Însă apoi tot poporul pornește la răscoală și judecata lui Dumnezeu vine peste toți (versetele 41-50). Moise vede că numai preoțimea putea să conducă prin pustie pe poporul care se găsea în această situație. Abia când Aaron a venit la popor să facă lucrarea de tămâiere, a luat sfârșit judecata lui Dumnezeu.

Moise este cel care a dat legea, cel care predă poporului gândurile și îndrumările lui Dumnezeu. El este deci un simbol al Domnului Isus ca mare Învățător, Profet (Deuteronom 18.15-19) și Apostol al mărturiei noastre (Evrei 3.1). El, Cel care Se descoperă ca „adevăr“ al caracterului tuturor lucrurilor și tuturor oamenilor, ne poate învăța prin ce fel de legături am fost noi aduși la Dumnezeu și ce cerințe pune sfințenia lui Dumnezeu celor care au fost aduși în apropierea Sa. El arată de asemenea ce urmări vor fi dacă sunt neglijate aceste lucruri. Însă El nu poate înlătura aceste lucruri sau să facă ispășire pentru cei care le nesocotesc. Pentru aceasta este necesară preoția, împotriva căreia s-a ridicat răscoala lui Core. În capitolul 17, Dumnezeu confirmă preoția lui Aaron și descrie în capitolul 18 slujba și partea preotului.

Însă dacă trebuie ca preoția să conducă poporul prin pustie, pentru că Moise și toiagul său nu erau singure în stare să facă aceasta, atunci trebuia ca în legătură cu preoția să se găsească o măsură prin care poporul să se curățească de necurățiile din timpul călătoriei prin pustie, ca în felul acesta părtășia lui cu Dumnezeu să nu înceteze. Aceasta ne este arătat în capitolul 19. Ceea ce este de remarcat în aceasta este că într-adevăr preotul făcea o slujbă la tăierea și arderea vițelei roșii ca temelie a curăției, însă el nu avea nimic a face cu curățirea practică, cu stropirea cu cenușă și curățirea cu apă. Pentru persoana care făcea aceasta, era valabilă numai condiția ca să fie curat.

În această rânduială noi nu suntem văzuți ca o familie de preoți, ci ca niște călători care se găsesc pe drumul prin pustie spre țara promisă. Slujba nu este văzută aici ca lucrare a Domnului Isus ca Mare Preot, Mijlocitorul nostru la Tatăl și Acela care ne spală picioarele (Evrei 7.24,25; 1 Ioan 2.1,2; Ioan 13.1-11). Este mai mult lucrarea Duhului Sfânt în noi, grija pe care harul o are pentru călătorii care s-au murdărit în timpul călătoriei lor prin pustie. De fapt, ea arată lucrarea Avocatului nostru, așa cum ne este prezentat prin toiagul lui Aaron care a înfrunzit, a înflorit și avea migdale coapte (capitolul 17.8).

Toate necurățiile din pustie sunt aduse aici la un singur numitor și anume ca atingere cu ceva care vorbește de moarte. Plata păcatului este moartea. Când Adam și Eva au călcat porunca lui Dumnezeu, ei au devenit morți din punct de vedere moral și așa sunt toți urmașii lor și acum, morți în păcate și fărădelegi (Efeseni 2.1-5), dacă nu au primit viață de la Dumnezeu, prin nașterea din nou. Adam și Eva au adus tot pământul în starea lor. De aceea lumea este caracterizată prin moarte și a devenit o pustie pentru Dumnezeu. Lumea, care a ales pe Satan drept căpetenie și Dumnezeu al ei și care nu are nici un loc pentru izvorul vieții (Ioan 1.4) este pentru Dumnezeu un loc în care viața este complet pierdută și omul a fost predat pe deplin stricăciunii, care caracterizează starea sa lăuntrică, deja de la căderea lui în păcat. Așa vede lumea, oricine are părtașie cu Dumnezeu și gândurile Sale - ca o scenă a morții, de care vom scăpa dacă am murit împreună cu Hristos și am devenit părtași vieții veșnice, în El. Așa înțelegem de asemenea că despărțirea de această lume este un principiu absolut pentru adevărata sfințenie. „Religia curată și neîntinată înaintea lui Dumnezeu și Tatăl este: să cercetezi pe orfani și pe văduve în necazurile lor și să te păzești pe tine însuși nepătat de lume“ (Iacov 1.27).

Contextul în care se află acest capitol în cartea Numeri dă îndrumărilor cu privire la vițeaua roșie o însemnătate deosebită cu privire la noi, care trăim în ultimele zile ale creștinismului. Sunt ultimele zile înainte de revenirea lui Hristos, despre care vorbesc atât de serios a doua epistolă către Tesaloniceni, către Timotei și epistola lui Petru, ca și prima epistolă a lui Ioan și a lui Iuda.

Călătoria prin pustie începe cu capitolele 10 și 11 din Numeri, în al doilea an după ieșirea din Egipt. În capitolul 20, când Miriam și Aaron mor, suntem deja în anul al patruzecilea (vezi capitolul 33.38). În capitolele 10-16 vedem deci marile evenimente care au avut loc în cel de-al 38-lea an al călătoriei. Tot ce va fi relatat în capitolele următoare ale cărții Numeri are loc în al patruzecilea an, când de fapt călătoria propriu-zisă prin pustie a trecut și poporul era în situația ca după lecțiile din capitolul 10-16 să intre în țara Canaan, partea de moștenire a Domnului.

În această situație au fost date îndrumările din Numeri 19, cu toate că apa punerii deoparte era cunoscută încă de la început (compară capitolul 8.7). Cu toate că principiile conținute în capitolele ce ne stau înainte sunt valabile pentru orice necurăție care se produce prin atingerea cu moartea, ele sunt aici special întrebuițate pentru moarte ca judecată a lui Dumnezeu peste aceia care aparțin în mod oficial poporului lui Dumnezeu, însă care s-au abătut, așa cum ne este descris în capitolele anterioare. În practică, un israelit cu greu putea să ajungă în atingere cu un mort dintre națiunile care locuiau în jurul lui. În cazurile când aceasta era totuși de neevitat, era prevăzută în mod expres necesitatea curățirii prin apa separării (capitolul 31.19-24). Însă în mod sigur venea în atingere cu morții din poporul lui Dumnezeu, când de exemplu în timpul călătoriei prin pustie murea cineva din familie. Cât de mulți oameni mureau zilnic în tabără! În cel de-al 39-lea an au murit, potrivit capitolului 10,

mai mult de 603.550 de bărbați majori, fără să se socotească leviții majori (capitolul 1.46; 2.32,33). Aceasta înseamnă în medie 45 de persoane pe zi; în unele zile însă mureau mii (capitolul 11.33; 16.49)!

„Aceste lucruri li s-au întâmplat ca să ne fie exemple și au fost scrise pentru învățătura noastră, peste care au venit sfârșiturile veacurilor“. „Și aceste lucruri li s-au întâmplat ca exemple pentru noi, ca să nu poftim după lucruri rele“. „Astfel, deci, cel căruia i se pare că stă în picioare să ia seama ca să nu cadă“ (1 Corinteni 10.11; 6.12). Cât de important este să cercetăm în ce mod poporul lui Dumnezeu se murdărește, înainte de toate, la sfârșitul călătoriei prin pustie, ca în felul acesta să știm cum putem să nu ne murdărim noi înșine și locuința Domnului.

Este clar, că în cel de-al 38-lea an al călătoriei prin pustie s-au întâmplat mult mai multe decât citim noi în capitolele 10 până la 16. Dumnezeu a lăsat să fie scrise numai evenimentele în care se vedeau în mod clar marile principii ale necredinței și ale păcatului poporului lui Dumnezeu. În mod deosebit nouă, care trăim în ultimele zile, El voia să le prezinte înaintea ochilor ca exemple respingătoare, „ca în felul acesta noi să nu poftim după lucruri rele“, așa cum am citit în 1 Corinteni 10. Cât de important este, deci, ca noi să cercetăm acest capitol cu seriozitate și băgare de seamă și cu privire la preocupările noastre cu îndrumările din Numeri 19.

În capitolul 10 începe pentru poporul lui Dumnezeu călătoria ca martor al Său în această lume, care pentru credință este un pustiu. Dumnezeu le dă doi conducători infailibili; în primul rând norul luminos, pe care Petru îl numește „slava minunată“ (2 Petru 1.17), dovadă a prezenței lui Dumnezeu (Exodul 40.34-38; Numeri 9.15-28) și prin urmare un simbol al Duhului Sfânt, care locuiește în Adunare. Norul trebuia să-i conducă în totul prin pustia necunoscută de ei. În al doilea rând le-a dat pe Moise, un tablou al Domnului Isus ca Preot al mărturiei noastre, care prin trompetele de argint le vorbea Cuvântul lui Dumnezeu și prin aceasta le spunea cum trebuia să se poarte în diversele împrejurări. Însă chiar de la început vedem că pentru poporul lui Dumnezeu însuflețit de fire nu sunt suficiente conducerea Duhului Sfânt și posedarea Cuvântului lui Dumnezeu. Ei tânjesc după cunoștințele și înțelepciunea omenească. În capitolul 11 este disprețuită mâncarea duhovnicească din cer și poporul dorește mâncarea Egiptului, lumea urâtă și lepădată de către Dumnezeu. În capitolul 12 este lepădată singura autoritate a lui Moise (a Domnului Isus) și se cerea aceeași autoritate divină pentru cuvântul lor propriu. În capitolele 13 și 14 țara făgăduinței „locurile cerești“ din Efeseni este disprețuită și apare dorința pentru reîntoarcerea în Egipt. În capitolul 16 este respinsă autoritatea și preoția Domnului Isus (reprezentată prin Moise și Aaron) sub pretextul de a râvni la sfințenia întregului popor.

Nu vedem noi aceleași lucruri în istoria Adunării? Nu se lasă Duhului Sfânt conducerea nici în adunare și nici în viața practică. Cuvântul lui Dumnezeu nu este recunoscut ca singura unitate de măsură a vieții Adunării. Învățăturile din evenimentele istoriei sunt folosite după aprecierea omenească, pentru corectarea Cuvântului lui Dumnezeu. Hrana cerească este disprețuită în favoarea mâncării lumești, a lucrurilor pământești, ceea ce are drept consecință că se împotrivesc să intre în țară (locurile cerești ale epistolei către Efeseni). Singura autoritate a Domnului este în felul acesta disprețuită, căci se cere aceeași autoritate pentru cuvântul omenesc, ceea ce are drept consecință că este lepădată slujba Domnului, ca acela care este singurul Învățător și mare Preot.

Aceste stări le vedem într-o formă maturizată în starea actuală a creștinătății. În „Evanghelia socială” a conducătorilor bisericii lumii se regăsesc toate aceste forme. Însă aceste principii au pătruns și în grupările care încă mărturisesc că sunt „ortodoxe” (adică drept credincioase), adică păstrează inspirația și valabilitatea Cuvântului lui Dumnezeu. Să nu gândească cineva că noi suntem siguri în fața acestor pericole.

Are Dumnezeu Duhul Sfânt încă deplină libertate să lucreze în străngerile noastre laolaltă, prin cine vrea El și pentru ce vrea El? Cât de mult este recunoscută singura autoritate a Domnului în adunarea Sa și asupra slujitorilor Săi? Nu este suficientă mana cerească sau dorim hrana lumii și a pământului (literatură, radio, Tv, ziare)? Cât de mult ne satisfac lucrurile duhovnicești și cât loc ocupă în viața noastră practică lucrurile pământești (bani, casă, îmbrăcăminte, lux etc.)? Ne-am dezbrăcat noi în mod practic „de omul cel vechi, care se strică după poftele înșelătoare... și ne-am îmbrăcat cu omul cel nou, creat după chipul lui Dumnezeu, în dreptatea și sfințenia adevărului” (Efeseni 4.20-24; Coloseni 39-11)? Luptăm noi consecvent ca să luăm în stăpânire lucrurile cerești și să le simțim gustul? Este recunoscută la noi singura autoritate a Domnului și slujba Sa preoțească sau este reținută sub pretextul zelului pentru poporul Său? Ne întrebăm noi în practica vieții noastre personale, în toate situațiile: „Doamne, ce vrei Tu să faci?” Ar trebui să punem totul în lumina Cuvântului lui Dumnezeu, ca să permitem Domnului să ne arate starea noastră practică. Să ne gândim că toate aceste principii atrag după sine sentința morții din partea lui Dumnezeu asupra noastră și orice atingere cu ceea ce este caracterizat de aceste principii ne murdărește atât pe noi cât și mărturia lui Dumnezeu în această lume. Să nu uităm însă să ne folosim de bunătatea minunată și de harul Domnului, care și pentru aceste lucruri, în grija Sa, a dat un mijloc care ne poate curați.

A fost plăcerea lui Dumnezeu ca în ultimele zile în care noi trăim, să pună iarăși în lumină adevărul cu privire la casa Sa și totodată cu privire la slujba preoțească, care este în legătură cu această casă. Însă oricât de minunată ar fi această slujbă, principiul rămâne același și anume că El vrea să fie sfințit în aceia care se apropie de El. El ne spune: „Fiți sfinți, căci Eu sunt sfânt” (1 Petru 1.16). Cu cât ne apropiem mai mult de Dumnezeu, cu atât este necesar să avem parte de sfințenia Sa. Noi suntem în legătură cu locuința (Numeri 19.13) și Locul Preasfânt (versetul 20) al Domnului. Prin aceasta orice necurăție devine o problemă serioasă. Nu numai noi înșine vom fi murdăriți, însă dacă noi neglijăm să ne curățim, atunci va fi murdărită locuința Sa, locul Său Preasfânt. În aceste ultime zile Dumnezeu ne-a pus cu toată claritatea înaintea ochilor, problema curăției. Și cât de des este necesară această curățire! De aceea este important ca noi să cunoaștem calea curățirii și să știm ce mijloace ne stau la dispoziție pentru aceasta.

Putem împărți capitolul în două părți: îndrumările referitoare la pregătirea apei pentru curățire (versetele 2-10) și prevederile pentru întrebuințarea apei (versetele 11-22).

Deja versetul 2 arată importanța temei. Expresia „porunca legii pe care a dat-o Domnul” se mai întâlnește numai în capitolul 31.29 și anume în legătură cu aceeași temă. Nu numai o persoană, ci tot poporul trebuia să aducă la Moise și la Aaron vițeaua roșie. Ei se bucurau de marele privilegiu că aveau în mijlocul lor cortul Domnului. Însă prin aceasta era o mare responsabilitate pentru tot poporul, căci cortul era Locul Preasfânt al Domnului, acolo unde locuia El (versetul 20). Dacă se admitea ca poporul să se murdărească, atunci curăția cortului și caracterul Aceluia care voia să locuiască acolo erau atacate. Dacă

era necesară jertfa pentru păcat sau pentru vină, atunci când păcatul era făptuit, tot așa era necesară respectarea necondiționată a îndrumărilor date în acest capitol, căci Domnul locuia în mijlocul lor. În Levitic 4-6 vedem mijloacele pe care Dumnezeu le dă împotriva izbucnirii păcatului la acei pe care El i-a răscumpărat din Egipt, în timp ce în Numeri 19 găsim grija Sa plină de har, pentru îndepărtarea de necurăție care s-a produs prin atingerea cu lucrurile din afară. Fiindcă cenușa trebuia păstrată pentru oricine avea nevoie vreodată de ea - și nimeni nu putea spune că el nu va ajunge niciodată în această situație (compară Iacov 3.2) - trebuia ca tot poporul să participe la aducerea vițelei roșii.

Este clar, că vițeaua roșie - ca și toate celelalte animale de jertfă - ne prezintă pe Domnul Isus. Nimeni altul nu putea să dea prin moartea Sa temelia pentru curățirea sufletului de murdărie.

Ca simbol al Domnului, trebuia ca animalul să fie desăvârșit și lăuntric. Era curat de orice pată a păcatului. Noi putem privi viața Sa de la sânul mamei și până la sfârșitul suferințelor de pe cruce și vedem pe Unul care niciodată nu a fost murdărit, care a fost minunat în desăvârșirea curățirii Sale personale, cu toate că era înconjurat de rele. În El nu era nimic rău.

Însă Cuvântul lui Dumnezeu pune aici accent deosebit pe lipsa de cusur a animalului de jertfă, pe care nu avea voie să fi fost pus vreun jug. Domnul n-a fost niciodată sub vreun jug, nici sub jugul păcatului (Ioan 8.34) și nici sub vreun alt jug. Un jug înseamnă totdeauna disciplină și ascultare prin constrângere. Aceasta era imposibil la Acela care atunci când a devenit om a spus: „Vin să fac voia Ta, Dumnezeule” și ca Om pe calea suferințelor Sale: Măncarea Mea este să fac voia Aceluia care M-a trimis”, da, „a fost ascultător până la moarte și încă moarte de cruce”... Principiile și obiceiurile lumii n-au avut nici o influență asupra gândurilor Sale, a cuvintelor și faptelor Sale și tot așa de puțin lingușirile și amenințările. El n-a făcut niciodată ceva care să placă oamenilor (compară Ioan 2.4 și Matei 12.47-50).

Trebuia să fie o vițea roșie. Nu ne amintește aceasta de sângele Său, pe care El l-a vărsat la cruce (compară și cu pieile de berbec vopsite cu roșu la cortul din pustie)? Numele Adam înseamnă „pământ roșu”. Cuvântul ebraic pentru „roșu” poartă aici același gând. El era om cu adevărat, însă El a venit ca să moară. Trebuia ca să fie un animal de jertfă de parte femeiască, ceea ce indica spre pasivitate, supunere și lipsă de voință. Cât de clar vedem aceasta în toată viața Domnului Isus, mai ales în Ghetsimani, unde El avea înaintea ochilor moartea Sa sub judecata lui Dumnezeu. Astfel putea El să devină jertfă pentru păcat pentru necurăția nedorită care lua naștere prin atingerea cu ceva care vorbește de moarte.

Moise și Aaron primeau vițeaua de la popor. În Moise, învățătorul și mijlocitorul legământului, vedem ce era necesar din partea lui Dumnezeu. Însă vițeaua stătea în legătură și cu restaurarea acelor care s-au murdărit. Este vorba aici nu de o slujbă preoțească în adevăratul ei sens. Acesta este desigur motivul pentru care vedem aici pe Aaron și Moise.

Însă nici Moise și nici Aaron nu exercitau în mod practic această slujbă. Ei trebuiau să predea animalul de jertfă lui Eleazar. Cred că Aaron de aceea nu este amintit aici, pentru că el în mod obișnuit reprezintă legătura întregului popor cu Dumnezeu, în timp ce aici este vorba de părtășia personală a fiecăruia. Nu se spune aici nici „un fiu al lui Aaron” și nici „Eleazar, fiul lui Aaron”. De aceea cred că este cuprins un alt gând minunat, care ne este făcut clar prin poziția lui Eleazar în această carte. Explicația o găsim în capitolul

următor, când Aaron moare și Moise îmbracă pe Eleazar cu hainele preoțești ale lui Aaron. Nu vedem în această slujbă preoțească în puterea învierii, așa cum o exercită Domnul Isus pentru noi acum în cer, prin care El ne aduce mereu aminte despre lucrarea înfăptuită (Evrei 7.24-28; 9.11-15; 1 Ioan 2.1-2)?

Însă în versetul 7 se spune că preotul va fi necurat până seara. Asta nu se poate spune despre Domnul Isus personal. De aceea cred că în Eleazar vedem pe Domnul Isus, cum El este în legătură cu noi în slujba sa preoțească, și apoi în Eleazar ne putem vedea și pe noi înșine. Numele său înseamnă „Dumnezeu este ajutor“. Aceasta ne indică ajutorul divin în înfăptuirea poziției noastre de preoți într-o gândire preoțească. Am văzut că în cartea Levitic „fiii lui Aaron“ erau un tablou al faptului acestuia. Ei erau caracterizați prin aceea că prin slujba permanentă în prezența lui Dumnezeu în locul Preasfânt aveau înțelegerea gândurilor lui Dumnezeu și priveau totul cu ochii Săi. Același lucru îl găsim aici la Eleazar.

El aducea vițeaua în afara taberei ca să fie tăiată acolo. La meditația capitolelor 4 și 16 din Levitic am văzut ce înseamnă expresia „în afara taberei“. Un preot are înțelegere cu privire la însemnătatea aceasta și, dacă El se preocupă cu lucrarea Domnului Isus pe cruce, vede crucea în afara taberei. Avem aici singurul caz în care jertfa pentru păcat este tăiată în afara taberei, tot așa cum numai aici se spune că preotul aducea animalul în afara taberei.

În cartea Levitic este arătată ordinea divină a cortului din pustie. De aceea sângele trebuia adus și în cort ca să fie stropit fie pe scaunul îndurării (Levitic 16), fie pe altarul tămâierii, fie pe altarul arderii-de-tot. Însă în cartea Numeri, în timpul călătoriei prin pustie, cortul a fost încredințat responsabilității poporului lui Dumnezeu. De aceea ordinea divină este uneori schimbată. Vedem aceasta de exemplu în capitolul 10.33. În pustie era vizibil eșecul poporului și consecințele se arată și asupra casei lui Dumnezeu. Tabăra devine treptat asemenea unei case mari, care trebuie să se despartă de ceea ce a devenit un sistem omenesc, firesc. De aceea aici sângele nu este adus în Locul Preasfânt, pentru că este vorba numai de necurăția unora din aceia care aparțineau poporului. Așa vede „preotul“ tot înțelesul expresiei „în afara taberei“. Dar și Domnul Isus a suferit „în afara taberei“. El trebuia să fie îndepărtat dinaintea prezentei sfinte a lui Dumnezeu, așa că El a trebuit să strige: „Dumnezeul Meu, Dumnezeul Meu, pentru ce M-ai părăsit?“ Cum ne arată aceasta grozăvia păcatului în ochii lui Dumnezeu! El nu putea să-l tolereze în nici o privință, căci El este lumina și în El nu este nicidecum întuneric (1 Ioan 1.5).

Eleazar nu taie singur vițeaua, căci aceasta nu este o slujbă preoțească. Însă ea este tăiată „înaintea lui“. El vede cu ochii săi moartea Domnului, așa că este o realitate pentru el. Apoi începe lucrarea preoțească, cu stropirea sângelui. Așa cum am remarcat deja, sângele nu este stropit aici pe capacul ispășirii, ca în marea Zi a Ispășirii din Levitic 16. Acolo trebuiau împlinite cerințele sfinte ale dreptății și sfințeniei lui Dumnezeu, ca astfel El să poată arăta har păcătoșilor vinovați. Sângele vorbea deci acolo lui Dumnezeu. Aici este vorba de un popor care tocmai pe baza sângelui de pe capacul ispășirii a devenit poporul lui Dumnezeu și stă cu El în legătură. Însă acest popor se găsește în pustie, unde pentru fiecare în parte există marele pericol să se murdărească. Dacă și Dumnezeul nostru este un foc mistuitor (Evrei 12.29), atunci orice necurăție nu face imposibilă părtășia cu acest Dumnezeu sfânt? Stropirea de șapte ori a sângelui de către Eleazar ne dă răspunsul. El stropește sângele înaintea cortului întâlnirii, unde Dumnezeu cheamă poporul ca să aibă

părtășie cu El. Această stropire nu este destinată pentru Dumnezeu, căci El nu uită sângele de pe capacul ispășirii. Poporul lui Dumnezeu care se apropia de El, vedea totuși mărturia înșeptită - o mărturie deplină că sângele se găsea acolo; așa că ei se puteau apropia cu îndrăzneală de Dumnezeu. Pentru unul singur care s-a murdărit nu mai trebuia ca sângele să mai curgă încă o dată. Asta s-a întâmplat odată și nu mai citim nimic altceva, despre o a doua vițea roșie. El putea și trebuia să fie curățit prin cenușa jertfei pentru păcat - ceva care vorbește de judecata desăvârșită a lui Dumnezeu asupra acestei necurații. În privința aceasta vițeaua roșie este cel mai clar, dacă nu chiar singurul simbol al Vechiului Testament pentru adevărul care se găsește în Noul Testament și anume că Hristos „S-a jertfit odată, ca să poarte păcatele multora”. - „Căci printr-o jertfă El a făcut desăvârșiți pentru totdeauna pe cei care sunt sfințiți” (Evrei 9.28; 10.14).

La citirea acestui verset vedem clar, după părerea mea, că Eleazar este și un simbol al nostru, în măsura în care noi suntem fii ai lui Aaron. El aducea vițeaua înaintea taberei, însă acolo ea nu era tăiată de el, ci „înaintea lui”. Cu înțelegere preoțească el privește spre cruce, ca să recunoască mai mult judecata și moartea lui Hristos și ca să vadă cum tratează Dumnezeu păcatele firii noastre. El vedea că Domnul a purtat în chip desăvârșit judecata asupra păcatelor noastre - care aici poartă caracterul necurației - și de aceea putea stropi sângele. În versetul 5 vițeaua era arsă „înaintea ochilor săi”. El vede și contemplă cu ochii deschiși cât de necruțătoare este judecata lui Dumnezeu cu privire la păcate, însă și cât de desăvârșit a fost ea exercitată. Niciunde nu ne este prezentat aceasta așa de desăvârșit ca aici. Nu numai pielea, carnea și baliga, ci și sângele, toate erau arse până la picăturile cele mai mici, pe care el le-a stropit cu degetul său, chiar și grăsimea, care în Levitic 4 și în marea Zi a Ispășirii (Levitic 16), împreună cu tămâia, erau arse pe altar (acesta este înțelesul cuvintelor ebraice întrebuintate acolo), sunt aici mistuite complet de către foc (acesta este înțelesul cuvintelor ebraice folosite aici). Ce impresie primea preotul despre ura lui Dumnezeu împotriva păcatului, însă și despre suferințele Domnului pe cruce, despre prețul pe care El trebuia să-l plătească, ca să ne elibereze de judecata cu privire la păcatele noastre, judecata cu privire la necurația despre care este vorba în conținutul capitolului nostru.

Însă preotul trebuia să învețe mai mult, așa cum vedem din versetul 6. El trebuia să arunce pe foc lemn de cedru, isop și cârmâz, ca vițeaua să fie mistuită, așa că aceste lucruri ardeau în aceeași judecată. Ele sunt imagini a tot ceea ce este în natură și ceea ce inițial în creație erau foarte bune. Acum însă prin păcat s-au stricat. În Isaia 2.12-17 cedrii sunt un tablou al măreției oamenilor. 1 Împărați 4.33 ne arată că isopul este cea mai mică și neînsemnată plantă. Solomon, cel mai înțelept dintre toți oamenii, a vorbit „despre cedrii din Liban, până la isop, care crește pe ziduri”. Cedrii sunt deci simbolul a ceea ce este mai înalt în natură, în timp ce isopul este al celor mai de jos. Cârmâzul vorbește despre slava exterioară a oamenilor din lume.

Ce învățătură adâncă se ascunde aici! Orice om născut din nou înțelege că Dumnezeu trebuie să judece păcatele noastre. Dacă el a trăit starea din Romani 7, el înțelege de asemenea că Dumnezeu trebuie să judece natura noastră păcătoasă (Romani 8.30). Însă aici se merge mult mai departe. Vedem aici că Dumnezeu trebuie să judece pe tot omul firesc - atât calitățile sale bune, după măsura omenească, cât și proprietățile sale rele. Cât de serios este aceasta!

Cât de ușor ne sprijinim pe anumite calități naturale, pe inteligența noastră, pe cultura noastră, pe aptitudinile noastre, pe banii noștri, pe puterea noastră,

pe relațiile noastre, pe sănătatea noastră, pe mădularele noastre și pe altele! Poate chiar pe modestia și smerenia noastră naturală sau învățată! Nu vedem noi isopul în Coloseni 2.13, unde se spune: „... să-și facă voia lui însuși prin smerenie ...“? Nu punem noi deseori preț pe „cârmâz“, onoare în lume sau cel puțin pe un renume și dacă este posibil și puțină influență?

Dacă privim preotul ca imagine a Domnului Isus, vedem că El a trebuit să moară pe cruce și pentru aceste lucruri. Însă ca preoți, contemplând moartea Domnului Isus sub judecata lui Dumnezeu (vezi versetul 5) trebuie să fim conștienți că la cruce, Dumnezeu a judecat nu numai păcatele noastre și păcatul care locuiește înăuntrul nostru, ci și pe noi înșine în Hristos. Așa înțelegem mai bine ce se spune în 2 Corinteni 5.17: „Dacă este ceva în Hristos este o creație nouă; cele vechi s-au dus, iată, toate s-au făcut noi“. Preotul însuși trebuia să arunce în foc lemnul de cedru, isopul și cârmâzul.

Aceasta a făcut-o și apostolul Pavel. De aceea putea scrie: „Departate de mine să mă laud cu altceva, decât cu crucea Domnului nostru Isus Hristos, prin care lumea este răstignită față de mine și eu față de lume“ (Galateni 6.14). Ei se laudă cu această cruce, în care Dumnezeu l-a judecat cu totul. De aceea el nu voia să se laude cu ceva care venea de la om. De aceea lumea îi era răstignită, asta înseamnă că el nu avea nici cele mai mici interese în ea. Însă și el însuși era răstignit față de lume, asta înseamnă că lumea nu-l mai cunoștea și nu mai avea nici un interes pentru el și el era mulțumit cu aceasta. Aceasta merge foarte departe. Și un om firesc se poate crede atât de important, încît nu-l mai impresionează ce gândesc alții despre el. Însă totdeauna se va tulbura, dacă lumea îl trece cu vederea și nu ține seama de el.

Cât de serios este că ne sunt împărtășite aceste gânduri aici! Noi vom fi deci murdăriți și prin aceea că asemenea lucruri firești influențează prețuirea pe care ne-o acordăm noi înșine. Prin aceasta părtășia noastră cu Tatăl și cu Fiul este întreruptă, căci și aceste lucruri au trebuit judecate de Dumnezeu la cruce și acum ele aparțin de ceea ce este „mort“. Prin legătura cu ceva care vine de la omul firesc, noi vom fi întinați. Este demn de remarcat că aici este vorba de ceea ce în mijlocul poporului lui Dumnezeu vorbește de moarte, un principiu pe care îl găsim în tot Noul Testament. În Evrei 13 vedem că noi putem fi în apropierea Domnului Isus numai în Locul Preasfânt, unde era stropit sângele sau în afara taberei, unde era ars trupul jertfei pentru păcat. Atât sângele cât și corpul ars arată că: judecata lui Dumnezeu a fost exercitată asupra omului. Numai în locul caracterizat prin aceea că omul cel vechi a fost îndepărtat, putem fi lângă Domnul Isus. Aceasta iese în evidență și la masa Domnului. Acolo noi ne strângem ca să ne gândim la Domnul care a murit și prin faptul că mâncăm din pâinea frântă și bem din pahar, arătăm că avem și noi o parte în această moarte sub judecata lui Dumnezeu. Numai omul cel nou poate găsi un loc în Adunare. De îndată ce se dă loc omului firesc, acest loc sfânt și aceia care sunt în legătură cu el devin necurați.

Ce impresie despre grozăvia păcatului și despre pericolul de a fi murdărit ne dau versetele 7,8 și 10! Preotul însuși este murdărit prin faptul că el aduce vițeaua roșie înaintea taberei, stropește sângele și aruncă în foc lemnul de cedru și celelalte. Același lucru este și cu acela care a ars vițeaua, da, chiar și pentru acela care a adunat cenușa și a adus-o într-un loc curat. Primii doi trebuiau să-și spele trupul în apă și toți trei trebuiau să-și spele hainele și erau necurați până seara. Orice atingere cu păcatul murdărește, chiar dacă se petrece în scopul de a ajuta pe alții ca să devină curați. Aceasta o vedem și în versetul 21. Nu ne face aceasta să fim plini de grijă? Compară cu Iuda 23: „urând până și cămașa pătată de carne“.

Un preot, un fiu al lui Aaron este obișnuit să facă slujba în prezența lui Dumnezeu și acolo a învățat să vadă lucrurile așa cum le vede Dumnezeu. Poate el să se preocupe așa de amănunțit de judecata lui Dumnezeu asupra păcatului, așa cum a fost ea exercitată asupra Domnului Isus și cu această ocazie să vadă ce înseamnă arderea lemnului de cedru, isopului și cârmâzului, fără ca el să nu-și cunoască mai bine propria fire? Aceasta va avea drept consecință că el se va așeza în lumina lui Dumnezeu și va întrebuița Cuvântul lui Dumnezeu pentru sine, cu toate că el nu a atins nici un mort, adică n-a fost murdărit în exterior. Acesta este înțelesul cuvintelor: „El trebuia să-și spele trupul în apă“. Aceasta îl va conduce la faptul că el va întrebuița Cuvântul lui Dumnezeu pentru curățirea comportării exterioare (hainele sale sunt simbolul acesteia). Aceasta nu va fi un clocot superficial de scurtă durată, ci va dura mai mult timp - „până seara“. Dumnezeu așteaptă lucrul acesta de la noi. El dorește ca noi să avem o despărțire morală de ceea ce vine de la omul nostru cel vechi.

Același lucru trebuia să-l facă și acela care aduna cenușa vițelei roșii și o ducea în afara taberei într-un loc curat. Vedem însă că nu mergea așa de departe ca la preot. El își spăla într-adevăr hainele, dar nu trupul. Judecata de sine se limitează la comportarea sa exterioară și nu se întinde până la ceea ce este în el. El s-a preocupat amănunțit cu cenușa și de aceea a văzut rezultatul judecății lui Dumnezeu asupra păcatului. Însă el nu a trecut prin exercițiile din versetele 5 și 6. Totuși trebuia ca și el să se curățească, cu toate că el nu a atins nici un mort.

Cenușa era păstrată „pentru adunarea fiilor lui Israel... ca apă de curățire“ (versetul 9), pentru cazul când cineva venea în atingere cu un mort. Vedem că aceia care se ocupau cu aceasta, ca să pună acest mijloc la dispoziția întregului popor, treceau prin exerciții adânci. Cu această ocazie învățăm că tot ce iese la iveală din omul cel vechi conduce la necurăție, chiar dacă nu se ajunge la o atingere directă cu ceea ce este mort. Prin preocuparea cu suferințele lui Hristos în timp, ei învață că El a purtat judecata asupra păcatelor. Această instruire merge mult mai adânc decât dacă ar fi experimentat că el însuși s-a murdărit. Cine a învățat această lecție poate face slujba despre care spune apostolul în Galateni 6.1: „Fraților, chiar dacă un om ar cădea deodată în vreo greșeală, voi, care sunteți duhovnicești, să-l ridicați cu duhul blândeții; și ia seama la tine însuși, ca să nu fii ispitit și tu“.

Cu versetul 11 începe a doua parte a capitolului. „Cine se va atinge de vreun mort, de vreun trup omenesc mort, să fie necurat timp de șapte zile“. Moartea este ștampila care a fost pusă pe vechea creație. Ea caracterizează lumea ca o pustie pentru Dumnezeu, prin ea doar treci, ea nu este în stare să păstreze viața. În afară de aceasta, ea murdărește, căci ea este plata păcatului. Drept consecință, tot ce este sub stăpânirea morții este o necurăție pentru toți acei care stau ca vii înaintea lui Dumnezeu. Toți care nu sunt născuți din nou aparțin vechii creații. „Pe când noi eram morți în păcatele noastre, El ne-a adus la viață împreună cu Hristos“ (Efeseni 2.1-5; Coloseni 2.13). Tot ce este într-un copil al lui Dumnezeu din omul cel vechi, din carne, aparține vechii creații. „Cine mă va scăpa de acest trup de moarte?“, se plânge noul-născut din Romani 7. Când noi dăm firii păcătoase prilej ca să lucreze în noi, vom fi murdăriți. Hagai întreabă: „Dacă se atinge cineva necurat prin atingerea de un trup mort, de toate aceste lucruri, vor deveni ele necurate?“ Și preoții au răspuns: „Vor fi necurate“ (Hagai 2.13).

Nu trebuie să uităm că un copil al lui Dumnezeu nu are a face numai cu ispitele din afară, ci și cu propria sa natură, care încearcă mereu să conducă

pe credincioși la păcat. În felul acesta ei se vor murdări prin orice legătură cu lucrurile lumii, cu vechea creație care îi înconjoară, însă și prin tot ce iese din firea lor. În versetul 6 am văzut că prin aceasta sunt amintite nu numai lucrurile care sunt judecate de un necredincios moral, ci și însușirile bune ale omului firesc prezentat simbolic prin lemnul de cedru, isop și cârmâz. Despre lume se spune clar în 2 Corinteni 6.14-18: „... Ce parte are cel credincios cu cel necredincios? „...De aceea ieșiți din mijlocul lor și despărțiți-vă de ei, zice Domnul, nu vă atingeți de ceea ce este necurat și vă voi primi“. Aici în Numeri 19 este vorba în mod special de legătura cu moartea în mijlocul poporului lui Dumnezeu și în privința aceasta în 2 Timotei 2.20-22 se spune clar: „Deci dacă cineva se curățește de acestea (de vasele amintite ca necurate în versetul 20), va fi un vas de cinste, sfințit, folositor Stăpânului său, pregătit pentru orice lucrare bună. Fugi de poftele tinereții și urmărește dreptatea, credința, dragostea, pacea, împreună cu cei care cheamă pe Domnul dintr-o inimă curată. Despre lucrurile păcătoase se spune în Galateni 5: „Cei care fac astfel de lucruri nu vor moșteni împărăția lui Dumnezeu“; Iuda scrie: „... urând până și cămașa murdărită de carne“ adică toate obiceiurile și modul de comportare, care prin fire ne murdăresc. Toate acestea sunt cuprinse în 2 Corinteni 7.1, ca atenționare. „Deci, fiindcă avem astfel de făgăduințe, preaiubiților să ne curățim de orice întinăciune a cărnii și a duhului, desăvârșind sfințirea în frica de Dumnezeu“.

Aici în Numeri 19, Dumnezeu pune înaintea ochilor noștri într-un mod deosebit urmările morții, care duc la întinarea noastră, pentru că atingerea în această lume de ceea ce este mort este un semn caracteristic al căderilor și nereușitelor noastre. De aceea găsim acest capitol în cartea Numeri, căci cuprinde îndrumările și proviziile pentru pustie. Cât de serios este acest lucru, vedem în Filipeni 3.13, unde apostolul plânge pe acei a căror inimă nu mai este umplută de slava părții cerești, „al căror Dumnezeu este pântecul și slava lor este în rușinea lor și se gândesc la lucrurile pământești“ - în orice formă și în orice măsură ar fi aceasta. Declinul duhovnicesc al unuia ca Dima este explicat prin cuvintele: „din dragoste pentru veacul de acum“ (2 Timotei 4.10). Dragostea lui s-a îndreptat spre lucrurile acestui pământ, care însă poartă amprenta morții. De aceea nu mai putea merge împreună cu apostolul, căci „părtașia noastră (a apostolului) este cu Tatăl și cu Fiul Său“ și „tot ce este în lume, pofta cărnii, pofta ochilor și mândria vieții, nu este de la Tatăl“ (1 Ioan 1.3; 2.16). „Nu știți că prietenia lumii este vrăjmășie cu Dumnezeu?“ (Iacov 4.4).

Cu câtă seriozitate tratează Cuvântul lui Dumnezeu orice atingere cu ceva mort, oricât de neînsemnată ar fi în ochii noștri aceasta! Oricare ar fi fost felul atingerii și oricare ar fi fost cel care a fost lovit de aceasta, el era necurat timp de șapte zile. „Și Dumnezeul nostru este un foc mistuitor“ (Evrei 12.29). Tatăl nostru este un Dumnezeu de trei ori sfânt, ai cărui ochi sunt așa de curați că nu pot să vadă răul. Pentru că am primit un har așa de mare, suntem înclinați să luăm păcatul cu ușurătate. Însă tocmai înălțimea pe care ne-a ridicat harul, apropierea de Tatăl și de Fiul, în care stăm, face ca necurăția să apară cu atât mai rea în ochii lui Dumnezeu. „Și dacă chemați ca Tată, ... umblați cu frică în timpul pribegiei voastre“ (1 Petru 1.14-19). Dacă luăm cu ușurință atingerea cu lucrurile moarte, atunci Dumnezeu trebuie să se adapteze la indiferența noastră, la inimile noastre împietrite? „Acela va fi necurat timp de șapte zile“.

Chiar dacă el gândește că necurăția a fost de neevitat și că nu l-a atins înăuntrul său, el era totuși necurat timp de șapte zile. Probabil că el privește numai ca o consecință a unei neatenții de moment, însă Dumnezeu vede antecedentele, ceea ce iese dinăuntru și El știe că numai printr-un proces

moral lăuntric se poate obține curăția desăvârșită, iar aceasta nu durează numai un moment, ci șapte zile. Numărul șapte ne arată desăvârșirea în domeniul duhovnicesc. Conștiința noastră poate fi așa de împietrită, încît nu vom observa nici măcar o dată că ne-am murdărit. Însă lipsa noastră de sensibilitate și orbirea noastră nu pot fi niciodată, pentru Dumnezeu, măsura cerințelor Sale sfinte. Ochii lui Dumnezeu cercetează gândurile inimilor noastre și El vrea ca și noi să facem la fel. Altfel nu poate fi nici o părtășie. Dumnezeu vrea ca noi să simțim extrem de mult pierderea părtășiei cu Tatăl și cu Fiul. De aceea trebuia ca mijlocul de curățire să fie întrebuițat abia în a treia zi. Încă o dată, patru zile mai târziu, în a șaptea zi, trebuia folosit și abia atunci era curat. Ar putea fi cele două și trei zile probabil în legătură cu gândul că orice lucru trebuie confirmat de mărturia a doi sau trei martori?

Prin compararea acestor versete cu Levitic 11.24-40 și 17.15 vedem ceva izbitor. Dacă era atins un animal mort - nu numai un animal curat (versetul 39), ci și insecte zburătoare (versetele 23-25) sau chiar oricare altele (versetul 29) - era necurat până seara. Aici și în Numeri 19 se spune că acela care se atinge de un om mort este necurat timp de șapte zile. Ce umilitor este aceasta pentru mândria omenească! Un urmaș al lui Adam, care a fost creat după chipul și asemănarea lui Dumnezeu, murdărește, când moare, mai mult decât cel mai de jos animal. De ce este așa? Animalele nu mor pe baza păcatelor lor, ci pentru că ele prin om au fost aduse sub blestem. Prin om a intrat păcatul în lume și prin păcat moartea. Moartea a pătruns în toți oamenii, pentru că toți au păcătuit (Romani 5.12). Nu ne arată aceasta, cât de serioasă ar trebui să fie părerea noastră cu privire la cea mai mică necurăție, care ia naștere prin atingerea cu un „cadavru“?

Vedem în versetul 12 că responsabilitatea pentru curățire este la cel necurat, cu toate că, potrivit cu versetul 19, el nu se poate ajuta singur. Dacă însă el nu o face și nu se curățește de păcat, „el nu va fi curat în a șaptea zi“. Cât de serios este aceasta! Versetele 13 și 20 ne arată cum judecă Dumnezeu în această situație. Va veni momentul când un asemenea om „va fi nimicit din mijlocul Adunării“.

Nu vedem deseori că unii, care mărturisesc că sunt credincioși, se joacă oarecum cu păcatul? Curând o vor vedea și alții. Dacă merge mai departe, va vedea și lumea. Care este atunci finalul? Că el trebuie scos din părtășia credincioșilor. Din păcate trebuie să vedem câteodată că merge mereu mai la vale și va deveni clar pentru fiecare că niciodată nu a fost o legătură vie cu Dumnezeu. Însă chiar dacă nu se ajunge așa de departe, este clar că ceea ce este stricat pentru un necredincios este periculos și pentru viața duhovnicească a unuia născut din nou.

În versetul 13 vedem încă o consecință. Tot ceea ce atingea un necurat devenea de asemenea necurat. Am amintit deja Hagai 2. Un asemenea om devine un izvor de necurăție în mijlocul poporului lui Dumnezeu. Însă ceea ce cântărește mult mai greu este că și cortul Domnului, Locul Preasfânt al Domnului devine necurat. În mod obișnuit oamenii judecă greutatea păcatelor după consecințele pe care le aduc asupra lor înșiși. Însă Dumnezeu vede totul în lumina naturii Sale proprii, care este lumină (1 Ioan 1.5).

Era un mare privilegiu pentru Israel să aibă locuința lui Dumnezeu în mijlocul lor. Mult mai mare este privilegiul nostru, căci noi suntem templul lui Dumnezeu, o locuință a lui Dumnezeu în Duhul (1 Corinteni 3.16; Efeseni 2.22). Dacă responsabilitatea lui Israel era mare, căci în acest cort era Locul Preasfânt (versetul 20), cu cât mai mare este atunci responsabilitatea noastră,

că Dumnezeu Duhul Sfânt locuiește în mijlocul nostru! Nu mă gândesc la locuirea Duhului Sfânt în trupul fiecărui credincios, căci nu aceasta este tema versetului 13, cu toate că această realitate arată cât de serios este orice păcat al unui credincios. Aici este vorba de faptul că orice necurăție aduce influență rea casei lui Dumnezeu, curățeniei Locului Preasfânt și este dezonorat caracterul Aceluia care vrea să locuiască în această casă. Acesta este și motivul cel mai important pentru care un necurat care târăgănează să se curățească, trebuie să fie îndepărtat din mijlocul poporului lui Dumnezeu. Al doilea motiv este că prin disciplinarea pe care i-o face Adunarea, el ajunge să se reîntoarcă. Aici este arătat mai ales că din grija plină de îndurare pe care i-a arătat-o Dumnezeu, el nu a avut nici un folos. Nu trebuie Dumnezeu să aștepte ca noi să ne despărțim de tot ceea ce este de la omul cel vechi, căci El ne-a răscumpărat cu un preț așa de mare din starea în care se găsea acest om vechi și ne-a așezat în împărăția Fiului dragostei Sale? Ce poate face Dumnezeu, când noi am devenit necredincioși și ne împotrivim să folosim pentru noi mijlocul pe care El, în harul Său, l-a pus la dispoziție pentru curățire? Trebuie El să permită ca noi să murdărim casa Sa sfântă și să-L dezonorăm, pe El care este lumină și în care nu este nicidecum întuneric, prin aceea că noi în mod conștient ne apropiem de El în starea de necurăție și disprețuim mijlocul de curățire, pe care El ni l-a dat în în harul Său? Ce nehibzuintă ar fi aceasta din partea noastră, fapte slabe, față de Creatorul măreț, care a făcut atât de mult pentru noi! Nu este acest păcat mult mai supărător decât necurăția pe care a descoperit-o starea acestei inimi?

În versetele 14-16 ne sunt numite diferite feluri de necurații. Așa cum am amintit deja, în acest capitol este vorba numai de necurăția prin oameni morți. Necurăția prin lepră, animale etc este tratată în alte locuri, ca de exemplu în capitolul 5; Levitic 14 etc.

În primul rând este tratat cazul când un om a murit într-un cort. Cuvântul ebraic cort (ohel) este folosit atât pentru cortul din pustie cât și pentru cortul care slujește ca locuință. De aceea trebuie să vedem aici ambele înțelesuri. Cât de serios este când cineva moare în casa lui Dumnezeu! Adunarea se bazează pe Hristos ca Fiu al Dumnezeului celui viu (Matei 16; 16-19) Orice piatră, care împreună cu Hristos construiește această casă a lui Dumnezeu, L-a primit pe El ca viață veșnică (1 Ioan 5.11,12,20; Coloseni 3.4), porțile hadesului n-o pot birui. Deci, cineva moare în această casă minunată - moartea pătrunde într-o persoană nenăscută sau prin firea păcătoasă a uneia născută din nou. Cât de îngrozitor este aceasta! Și totuși așa vedem în casa lui Dumnezeu, când privim în jur. Această realitate are drept consecință că oricine care se găsește în această casă sau intră în ea, va deveni necurat. Cuvântul lui Dumnezeu spune că puțin aluat dospește toată plămădeala (1 Corinteni 5.6; Galateni 5.8) și: „Nu vă lăsați înșelați: Tovărășiile rele strică obiceiurile bune“ (1 Corinteni 15.33). Oricine vine în contact cu un asemenea necurat devine de asemenea necurat (Hagai 2.12-15) și toți aceștia trebuie dați afară din poporul lui Dumnezeu (capitolul 5.2-4).

Cât de important este de aceea, ca la admiterea la masa Domnului să fii total dependent de Domnul și de Duhul Sfânt! Numai Domnul poate să ne deschidă ochii ca să vedem adevărata stare a unui om, iar Duhul Sfânt vrea să ne conducă în tot adevărul, numai dacă noi vrem să ne lăsăm conduși. Cât de mult ar trebui să veghem la aceasta, ca firea, ceea ce mai este în noi din omul natural, să nu ocupe nici un loc în casa lui Dumnezeu! Însă cât de repede se ajunge la aceasta, când metodele omenești, lumești sau gândirea legalistă găsește permisiune: ceea ce la început era prin Duhul este continuat prin carne (Galateni 3.3).

Nu știm din experiență ce consecințe dăunătoare sunt pentru „orice vas descoperit care nu va avea un capac bine strâns pe el“ (versetul 15)? Prin aceste vase nu se înțeleg aceia care în versetul 14 locuiesc în cort sau care au intrat în cort. Sunt deci alții, care în mod oficial nu aparțin cortului, străinii și copiii mai mari sau mai mici ai credincioșilor. Vasele care sunt „legate strâns cu un capac“, deci unde nu poate pătrunde necurăția, sunt aceia care ca și Iov au făcut un legământ cu ochii lor, ca să nu vadă nimic care ar putea să-i murdărească (Iov 31.1). Aceasta o pot face cei maturi, a căror judecată s-a deprins „prin întrebuire, să deosebească binele și răul“ (Evrei 5.13.14).

Câți frați tineri n-au plecat dintre noi, pentru că prin lucrarea firii în noi, frații mai în vârstă, s-au murdărit! Ei au văzut cât de des s-a descoperit propria voie și acțiunea cărnii în slujba noastră și în comportarea noastră, cu toate că noi ne-am ținut strâns de mărturisirea singurei autorități a Domnului și a deplinei conduceri a Duhului Sfânt în strângerile noastre laolaltă. Câte motive de smerire nu avem noi, pentru consecințele stricate ale comportării noastre firești în Adunare!

Însă cortul indică și spre casele și familiile noastre. „Strigăt de biruință și de mântuire este în corturile celor dreți“ (Psalmul 118.15). Când ochii lui Balaam au fost deschiși, el trebuia să procească: „Cât de frumoase sunt corturile tale, Iacove, locuințele tale, Israele“ (Numeri 24). Când însă se lasă loc ca lumea să intre înăuntru sau se permite firii păcătoase să lucreze în părinți sau în copii, atunci cortul devine un loc al necurăției. Aceasta să fie oare cauza pentru care mulți copii ai părinților credincioși au plecat în lume sau au devenit creștini lumești și pământești, prin faptul că lăuntru lor a fost murdărit, pentru că părinții au lăsat moartea în casa lor sub forma cărților lumești, ziarelor, revistelor, radioului, Tv, modei, îmbrăcăminte etc? Sau poate copiii au văzut că viața practică a părinților lor era alta decât aceea pe care o mărturiseau și nu era caracterizată prin omul cel nou, ci prin omul cel vechi?

În versetul 16 vedem patru moduri de necurăție pe câmpul liber. Acolo se poate ajunge în atingere cu cineva care a fost ucis cu sabia, adică a fost ucis într-un mod violent, sau cu cineva care a murit de moarte naturală, adică este o dovadă a stricăciunii care vine prin păcat. Acestea amândouă sunt semnele caracteristice ale lumii, care au condus la aceea că Dumnezeu a judecat-o prin potop (Geneza 6,11-13) și după aceea a început guvernarea omenească, ca s-o mențină în îngrădire. Constatăm că aceste semne caracteristice se văd astăzi tot mai clar în așa numita creștinătate, pentru că unii din conduceri nu vor să mai împlinescă sarcinile pe care li le-a dat Dumnezeu. Toate se îndreaptă cu viteză mare spre deplina descoperire a răului, care va fi urmată apoi când „cel ce o ține pe loc“ va fi luat la o parte, pentru descoperirea „omului păcatului“ (2 Tesaloniceni 2.3-10). Orice atingere cu aceste lucruri murdărește pe copiii lui Dumnezeu. Câte pericole ne înconjoară în viața noastră de afaceri, în orice domeniu al vieții zilnice și chiar în casa lui Dumnezeu! Nu vedem noi aceasta la Diotref, care voia să fie primul în Adunare (3 Ioan 9)? De aceea el nu voia să primească pe apostolul Ioan și dădea afară din Adunare pe aceia care voiau să slujească lui Dumnezeu potrivit cuvântului Său și de aceea nu se supunea autorității, ci i se împotriva. Tratarea fraților și surorilor după simpatia și antipatia personală, nu este ea o descoperire a firii păcătoase și a influențelor stricate ale omului vechi? Pentru aceasta se pot aduce încă multe exemple.

Chiar atingerea de un mormânt murdărea pe un mădular al poporului lui Dumnezeu. Ochiului firesc, un corp mort care se găsește în mormânt îi este ascuns. Domnul descrie clar în Matei 23.27-28 ce se înțelege prin imaginea unui mormânt: „Vai de voi, cărturari și farisei fățarnici! Pentru că voi sunteți ca mormintele văruiate care pe dinafară se arată frumoase, iar pe dinăuntru sunt pline de oasele morților și de orice fel de necurăție. Tot așa și voi pe dinafară vă arătați

oamenilor ca fiind dreți, dar pe dinăuntru sunteți plini de fățarnicie și de fărădelege“. Așa este de exemplu când cineva are o mărturisire frumoasă cu privire la singura autoritate a Domnului în Adunare și la conducerea Duhului Sfânt în străngerile laolaltă, însă în practică lasă să fie valabilă părerea și conducerea omenească. Nu vedem noi aceasta câteodată și în mijlocul nostru?

Este oare posibil să ocolim „mormintele“? Nu este tot pământul un cimitir, dacă ne gândim la cei șase mii de ani din istoria omenirii? Numai o trezire și veghere desăvârșită ne poate păzi de acesta. În Vechiul Testament, Dumnezeu a permis într-adevăr ca un preot deosebit să se murdărească la moartea părinților săi, a copiilor sau fraților și surorilor sale. Însă pentru un mare preot sau un nazireu nu era valabilă această excepție (Levitic 21.1-4; Numeri 6.6-12). Pentru ei însemna păcat și vină.

Aproape că nu se găsește un alt capitol în Vechiul Testament care să ne dea o așa imagine a sfințeniei lui Dumnezeu, ca acesta care ne stă în față. Dumnezeu poate numi curat numai ceea ce este în concordanță cu sfințenia și slava Sa. Dorim noi ca Dumnezeu să-și micșoreze măsura sfințeniei Sale, ca în felul acesta noi să ne putem scuza, că nu putem evita ca să nu ne murdărim? Când Dumnezeu cere ceva, El dă și posibilitatea să facem. Nu este deloc de neevitat pentru un creștin să ajungă în atingere cu moartea. Însă cine dintre noi poate mărturisi cu privire la viața sa: „Toți greșim în multe feluri“ (Iacov 3.2)? Cât de îndurător este Dumnezeu că ne-a dat posibilitatea să ne curățim. Cine nu vrea să folosească acest mijloc pentru sine, „acel suflet“ să fie „nimic din mijlocul Adunării, căci a întinat sfântul locaș al Domnului“ (versetul 20).

Nu doresc să merg mai departe cu privire la acest verset. Acelora care doresc să se preocupe mai adânc cu aceasta le recomand scrierea lui H. Rossier: „Vițeaua roșie“.

Începând cu versetul 17 găsim deci mijlocul de curățire și felul în care trebuia să fie folosit. „Pentru cel necurat, să se ia cenușa de la jertfa pentru curățire care a fost arsă și să se toarne peste ea apă de izvor într-un vas“. Nu era deci nici o stropire cu sânge, ci cu cenușă. Stropirea cu sânge a avut loc când am crezut în lucrarea Domnului Isus de pe cruce și am devenit părtași ai unei răscumpărări veșnice (neîntrerupte) pe care El a înfăptuit-o pentru toți cei pentru care El a murit. Sângele Domnului vorbește de realitatea că El Și-a dat viața. Am văzut lucrul acesta la cercetarea mării Zi a Ispășirii. Cenușa vorbește în mod deosebit de suferințele Domnului pe cruce, despre partea lui Dumnezeu. Acolo El a fost lovit de sabia dreptății lui Dumnezeu și de judecata necruțătoare a unui Dumnezeu Sfânt asupra păcatelor. Ne amintește deci de prețul pe care l-a plătit Domnul: „Căci Hristos a suferit odată pentru păcate, El Cel Drept pentru cei nedreți, ca să ne aducă la Dumnezeu“ (1 Petru 3.18). După Ioan 7. 37-39, apa vie este o imagine a Duhului Sfânt, care face cuvântul viu și-l întrebuințează pentru inimile și conștiința noastră. Aici este prezentat drumul curățirii ca rezultat al lucrării Duhului Sfânt, care pune Cuvântul lui Dumnezeu înaintea ochilor unuia care s-a murdărit, și-i arată cum Domnul a trebuit să sufere din cauza atingerii lui cu moartea și murdăria. În aceasta vedem o mare asemănare cu spălarea picioarelor din Ioan 13. Acolo însă Domnul Isus întrebuințează apa, în timp ce aici vedem lucrarea Duhului Sfânt. Este vorba aici, deci, mai mult de rezultatul lucrării Domnului ca Avocat al nostru în 1 Ioan 2.1 și spălarea picioarelor făcută de El în Ioan 13.

Cu toate că cel întinat trebuia să se curățească singur, potrivit cu versetul 12 pentru aceasta el are totuși nevoie de ajutorul unei persoane curate. El nu poate să-și țină ascunsă, cu frică, starea lui față de toți. De fapt firea noastră tinde să spună: „Aceasta este o chestiune numai între mine și Domnul“, însă tocmai aceasta dovedește că noi nu suntem curați. Cineva, care este curat cu adevărat, nu caută să-și ascundă păcatele, numai ca prin aceasta să pară în ochii altora că este mai bun decât este cazul în realitate. Însă cel curat care vrea să-l stropească pe cel necurat cu cenușă, trebuie să întrebuințeze pentru aceasta isop. Am văzut deja că isopul este în natură o imagine a micimii. Nu arată aceasta duhul în care cel credincios trebuie să facă această lucrare? Însă persoana care este curată să n-o facă într-un mod aspru, îngâmfat, ci în

smerenie și cu inima zdrobită, așa cum Fiul lui Dumnezeu, Creatorul cerului și al pământului, Și-a dezbrăcat hainele, S-a încins cu un ștergar și S-a plecat să spele picioarele ucenicilor Săi. Ce tablou ne dă Domnul nostru slăvit! Când David a păcătuit, el s-a rugat: „Curățește-mă cu isop și voi fi curat, spală-mă și voi fi mai alb decât zăpada“ (Psalmul 51.7). Scriptura ne atenționează: „Fraților! chiar dacă un om ar cădea deodată în vreo greșală, voi, care sunteți duhovnicești, să-l ridicați cu duhul blândeții; și ia seama la tine însuși, ca să nu fii ispitit și tu“ (Galateni 6.1). Gândirea bună a celui care s-a murdărit cât și a celui curat este cuprinsă în cuvintele: „mărturisiți-vă unii altora păcatele și rugați-vă unii pentru alții ca să fiți vindecați“ (Iacov 5.16).

Domnul nu lucrează în pripă restabilirea unui suflet întinat. Într-adevăr, El dorește ca să se petreacă cât mai repede posibil, însă trebuie să fie o restabilire reală, nu o trecere ușuratică peste necurăție. Probabil că noi dorim pe ultima, însă Tatăl și Fiul, nu. Ei doresc să ne trimită câștigul duhovnicesc pe care îl obținem prin exercițiul pe care îl aduce cu sine această cale. Prin sânge, toată judecata cu privire la păcatele noastre a fost îndepărtată. Sângele pe care îl stropea Eleazar în versetul 4 arată celui care s-a murdărit că drumul spre Dumnezeu a fost netezit și pentru El nu mai urmează nici o judecată, nici pentru această necurăție. Desigur, nu se dă mărturie despre lucrarea Duhului Sfânt când se spune: „Eu am fost spălat în sânge și de aceea sunt curat. De ce să mă neliniștesc cu privire la păcate?“ Tocmai siguranța cu privire la harul nemăsurat de care ni s-a făcut parte ne conduce la rușine și umilire, atunci când se găsește păcat la noi. Ce rușine pentru Numele Domnului și ce durere pentru dragostea noastră față de El, când noi, după ce am fost făcuți părtași ai harului, facem iarăși aceleași lucruri pentru care El a suferit atât de mult! Cum poate să fie părtașie cu Tatăl și cu Fiul, când noi ne jucăm cu păcatul, pe care Tatăl și Fiul îl urăsc?

De aceea prima stropire de apă de izvor și cenușă trebuia să aibă loc abia în a treia zi. Mai întâi trebuia ca sufletul să simtă lipsa părtașiei și multele privilegii ale poporului lui Dumnezeu (capitolul 5.2-3). Când cel care s-a murdărit a recunoscut aceasta, Duhul Sfânt folosește Cuvântul lui Dumnezeu pentru conștiința aceluia, ca el să vadă că Domnul Isus a murit și pentru aceste necurății. Cât de minunată este înțelepciunea lui Dumnezeu, care întrebunțează moartea ca remediu! Cenușa vișelei roșii vorbește de judecata pe care Dumnezeu a exercitat-o cu privire la păcat. Duhul Sfânt (Apa vie) conduce în același mod sufletul celui necurat înapoi, spre ceea ce este descris în versetele 5 și 6. Acolo unde era arsă vișeaua roșie este făcută vizibilă mânia lui Dumnezeu cu privire la păcat. Cred că nu mai există un alt loc din Scriptură ca acesta, care să prezinte ochilor noștri toată grozăvia pe care crucea a adus-o cu sine pentru Domnul Isus. „Vișeaua să fie arsă înaintea ochilor lui, să-i ardă carnea, pielea și sângele împreună cu baliga“. Ce ardere! Toată mânia lui Dumnezeu asupra păcatului s-a descărcat acolo peste Domnul Isus. Dumnezeu L-a făcut păcat pentru noi; unde am fi fost noi altfel? Acolo auzim pe Domnul strigând: „M-au ajuns pedepsele pentru nelegiuirile mele și nu le mai pot suferi vederea. Sunt mai multe decât perii capului meu și inima m-a părăsit“ (Psalmul 40.12). Cel necurat știe că erau păcatele sale. El aude pe Domnul plângându-Se: „Mă afund în noroi adânc și nu mă pot ține; am intrat în viitoare, șuvoiul trece peste capul meu“ (Psalmul 69.2). El aude strigătul Domnului din orele de întuneric: „Dumnezeul Meu, Dumnezeul Meu, pentru ce M-ai părăsit?“ Și el știe că acesta ar fi fost locul lui veșnic, dacă Domnul, din dragoste pentru el, nu l-ar fi luat asupra Sa și dacă Tatăl, din dragoste pentru el, un păcătos pierdut, nu ar fi dat pe Fiul Său și l-ar fi judecat în locul său.

El vede de asemenea cât de luminos arde focul, când lemnul de cedru, isopul și cârmăzul ardeau împreună cu vițeaua. El știe că și lucrurile care sunt bune în ochii lumii, însă rezultă din omul firesc, trebuie să ardă tot așa ca și baliga vițelei, pentru că pe baza realității că ele aparțin vechii creații și prin aceasta aparțin morții, trebuie să le judece - da, tocmai aceste lucruri care l-au murdărit, au mărit așa de mult suferințele Domnului. Așa face Duhul Sfânt cu el, ceea ce Pavel în puterea Duhului Sfânt face galatenilor când le scrie: „...Voi, înaintea ochilor căroră Isus Hristos a fost prezentat ca răstignit?” (Galateni 3.1).

În acest fel devine clar în sufletul persoanei murdare, cât de îngrozitor este ceea ce el a făcut cu atâta ușurățate. Tocmai acesta este scopul stropirii cu apă vie și cenușă. Prin aceasta se pune într-un mod insistent înaintea ochilor sufletului, ce valoare are această parte a morții lui Hristos, însă și cât de îngrozitoare a fost judecata, ca în felul acesta inima și conștiința noastră să fie adânc mișcate. Când s-a obținut lucrul acesta, vom striga: „Ce am eu a face de acum înainte cu idolii? Ce am eu a face de acum înainte cu lucrurile necurate?” (compară cu Osea 14.9) Atunci urmarea va fi o mărturisire sinceră a refuzului nostru.

Așa cum am văzut, prima stropire trebuia să aibă loc în a treia zi. „Un fapt nu va putea fi întemeiat decât pe cuvintele a doi sau trei martori” (Deuteronomul 19.15). De aceea trebuia ca mai întâi să treacă două zile în care Duhul Sfânt, prin sentimentul părtașiei întrerupte cu Tatăl și cu Fiul și prin lipsa trăirii privilegiilor creștine normale, să aducă sufletul la simțământul gravității faptei petrecute. Apoi vine ziua a treia, în care Duhul Sfânt întrebuițează Cuvântul în inimă și conștiință, pentru curățire. Aceasta are ca efect că cel necurat recunoaște înțelesul adevărat al greșelii sale și prin aceasta ajunge la o mărturisire dreaptă, care conduce la iertare (1 Ioan 1.9). Însă temelia pentru eliberarea reală din puterea morții și a petelor sale nu constă numai în facerea noastră una cu Hristos în moartea Sa, ci și în învierea noastră împreună cu El; și despre aceasta vorbește a treia zi. Prin faptul că Duhul Sfânt pune înaintea ochilor noștri moartea lui Hristos sub judecata lui Dumnezeu, se lucrează în suflet recunoașterea morții noastre împreună cu Hristos și totodată legătura noastră cu El în înviere.

Prin aceasta se va realiza restabilirea deplină din ziua a șaptea. Așa cum s-a reamintit deja, numărul șapte arată desăvârșirea în domeniul spiritual. După cea de a doua stropire, israelitul curățit trebuia să-și spele hainele și trupul cu apă. Apoi el devenea curat în cea de a șaptea zi seara, adică după șapte zile pline. Ca unul curat, el începea cea de a opta zi, un început nou după un timp care s-a sfârșit pe deplin. Acesta este pentru noi un tablou al noii creații.

Cât de important este și ceea ce este prescris în versetul 18, că și cortul, uneltele și persoanele care erau în el se stropeau cu apa de curățire. Însemnătatea stropirii cu privire la cort o vedem în 1 Corinteni 5. Ziua a șaptea o vedem în 2 Corinteni 7. 4-16. Însă și familiile noastre erau incluse, da, toți cei care prin contact cu starea mea necurată, s-au murdărit. Cât de serios este lucrul acesta!

Vreau să subliniez încă o dată că în acest capitol nu este vorba de faptul cum un păcătos poate să obțină iertarea păcatelor sale. Nu este vorba aici de problema păcatului, ci de părtașia dintre un copil al lui Dumnezeu cu Tatăl și cu Fiul. De aceea stropirea cu cenușă în cea de a treia zi nu are drept scop să lucreze certitudine sau nesiguranță cu privire la mântuire, ci tristețe și durere, pentru că noi am păcătuțit împotriva dragostei, harului și sfințeniei Tatălui și a

Fiului. Cenușa este tocmai imaginea unei judecăți depline, înfăptuită odată pentru totdeauna. Însă amintirea de suferințele îngrozitoare ale Domnului pentru necurățirea mea lucrează durere și tristețe cu privire la ușurătatea mea față de necurăție. Acest sentiment este într-adevăr drept și la locul lui, însă cu nici un chip nu este părtășie. Este o judecată sfântă cu privire la păcătuirea mea față de har. De aceea era necesară a doua stropire din cea de a șaptea zi, ca să restabilească părtășia.

Vreau să dau două exemple din Scriptură, care ne arată clar aceste două stropiri din ziua a treia și din ziua a șaptea. După ce David a păcătuit așa de îngrozitor față de Batșeba și față de Urie, a venit prorocul Natan la el și i-a zis: „Tu ești acela!” Aceasta era prima stropire. Rezultatul îl vedem în Psalmul 51. În primele unsprezece versete, David își condamnă nu numai fapta sa, ci pe sine însuși. Însă începând cu versetul 12 el se roagă pentru refacerea părtășiei sale cu Dumnezeu. Acesta este rezultatul stropirii din ziua a șaptea.

Același lucru îl vedem la Petru. El nu se încrede în Domnul ci în propria sa dragoste față de Domnul. Fără îndoială, era o dragoste lucrată în parte de Duhul, însă era prezentă și o parte a dragostei firești. Altfel n-ar fi fost așa de convins că dragostea sa era mai mare decât a celorlalți. Însă această dragoste firească nu este nimic altceva decât lemnul de cedru din Numeri 19.6, care trebuia să ardă împreună cu vițeaua roșie. Ce iese la iveală din omul firesc și cu aceasta din prima creație nu poate să stea înaintea lui Dumnezeu.

Când apoi el s-a lepădat de Domnul, Domnul l-a privit și prin aceasta i-a adus aminte de cuvintele Sale. Aceasta era stropirea din „cea de a treia zi”, care a condus la faptul că Petru a plâns cu amar. Lucrarea durează până în Ioan 21, când vedem deplina restabilire. Acolo Petru aruncă lemnul de cedru, isopul și cârmăzul în focul care mistuia vițeaua roșie. Acum rămânea numai noua creație, care este în deplină părtășie cu Tatăl și cu Fiul. Acum Domnul poate să-i încredințeze oile și mieii Săi.

Când Duhul Sfânt ne-a condus așa de departe, atunci suntem pregătiți să ne spălăm hainele și să ne spălăm pe noi înșine. Atunci se vede eficiența experiențelor prin care am trecut și în ceea ce privește partea practică a comportării noastre în exterior, al cărei simbol este prezentat prin haine. Noi cercetăm obiceiurile noastre, umblarea noastră și legăturile noastre cu sabia cu două tășuri a Cuvântului lui Dumnezeu și le curățim prin aceasta. Atunci putem întrebuința Cuvântul și la viața noastră lăuntrică. „Cercetează-mă, Dumnezeule și cunoaște-mi inima. Încearcă-mă și cunoaște-mi gândurile! Vezi dacă este vreo cale rea în mine și du-mă pe calea cea veșnică” (Psalmul 139.23-24). Aceasta este rugăciunea către Dumnezeu, care iese dintr-o astfel de convingere! Atunci cel curățit se găsește într-o stare de curățire morală asemănătoare preotului curat (versetul 7).

Ce accent se pune în ultimele două versete ale capitolului pe seriozitatea despărțirii și curățirii! Tot ce atinge cel necurat devine necurat. Oricine se atinge de ceea ce devine necurat în felul acesta era de asemenea necurat. Este un cerc care devine tot mai mare. Ce nenorocire este adusă de mine în mijlocul poporului lui Dumnezeu, când eu ating cu indiferență sau nebagare de seamă ceva care vorbește de moarte! Cât de îngrozitor este când eu apoi refuz să întrebuințez mijlocul pe care Domnul mi l-a dat pentru curățirea de păcate! Când cineva refuză în mod absolut și consecvent să facă aceasta, înseamnă că el nu are nici o viață din Dumnezeu. Însă și un refuz temporar are drept consecință că acela trebuie îndepărtat din mijlocul poporului lui Dumnezeu, „căci a întinat Sfântul locaș al DOMNULUI; fiindcă n-a fost stropită peste el apa

de curățire, este necurat“ (versetul 20). Pentru toți care sunt în contact cu o asemenea persoană, consecințele sunt grave.

Chiar cel curat care a stropit apa de curățire sau numai s-a atins devine necurat și trebuie să-și spele hainele, ca și preotul din versetul 7. Orice credincios duhovnicesc binevoitor, care trebuie să se ocupe cu păcatele altora, va deveni conștient de faptul că și firea sa păcătoasă este tot la fel de stricată. Când însă el va face asta într-un mod duhovnicesc și se va ocupa cu aceasta în har, rezultatul va fi că el însuși va fi mai mult curățit și sfințit.